

Kære 40+ dagbog

FØRST
NU KAN JEG
FORTÆLLE
DIG ...

Nogle ting tager det bare en god portion liv at nå frem til forklaringen på eller indrømmelsen af. Fordi det kræver erfaringer og erkendelser, før du kan se, at 'det er derfor!'. Mød Annamette og Marianne, som hver har skrevet et vigtigt erkendelseskapitel i deres 40+ dagbog.

Af Marianne Vestergaard Nielsen og Annamette Fuhrman
Foto: Kirstine Mengel og Ninna Flor

Set i bakspejlet kunne Annamette Furhmans, 44, selvtilid godt have brugt en uddannelse.

“Det har i mange år gjort mig utroligt stresset. At være taknemmelig for ikke at være arbejdsløs.”

Først for nogle år siden er det gået op for Marianne Vestergaard Nielsen, 45, at hun føler sig forladt. Selv om hun blev fundet.

“Jeg har aldrig haft lyst til selv at få børn. Ansvar er alt, alt for stort.”

... at jeg altid har følt mig anderledes

Marianne Vestergaard Nielsen har altid haft et hul i maven, som hun ikke rigtigt kunne forklare. Hverken for sig selv eller andre. For hvorfor følte hun sig anderledes, når hun var elsket, og hvorfor tør hun ikke holde en baby? Det ved hun i dag.

Jeg har altid gået rundt med en løgnehistorie udenpå. Mit asiatiske ydre hænger nemlig ikke sammen med mit jyske indre, og indtil for nylig troede jeg, at jeg skulle være enten det ene eller det andet. Først for nylig har jeg forstået, at det er muligt at være både og.

Jeg har altid vidst, at jeg er født i Korea, men jeg har aldrig rigtigt vidst, hvad det egentlig vil sige. Jeg kunne se landet på et verdenskort, men jeg kunne ikke høre, smage eller mærke noget. Mine forældre har heldigvis gjort meget ud af at være åbne omkring min adoption, og jeg har kunnet spørge om og til alt. Men det har været sparsomt med sikre svar.

Mit allermest brændende spørgsmål var og er stadig: Hvorfor? Hvad fik min biologiske mor til at efterlade mig som spæd på gaden? Jeg forestiller mig, at jeg har ligget i en bylt i en kurv eller kasse. I mine papirer står der, at jeg var seks måneder gammel, da jeg blev forladt.

Mens jeg voksede op, fik jeg at vide, at min fødemor sikkert havde været meget fattig, og at hun derfor havde givet mig væk af kærlighed. Den største kærlighed af alle, fordi hun ønskede bedre forhold for mig end dem, hun selv kunne tilbyde. Som barn forstod jeg godt rationalet oppe i hovedet, men nede i kroppen knugede noget sig sammen og blev stift.

Som mine veninder fik børn, og jeg kunne se den ubesværede og stærke forbundethed mor og barn imellem, blev rationalet mere og mere udvandet. Jeg kunne også se, hvor meget babyer egentlig forstår og registrerer. Men jeg havde svært ved at få øje på, hvordan det kunne hænge sammen med mig. Eller jeg ville ikke se.

Men jeg tør faktisk ikke holde en baby.

Hver gang en kollega på barsel kom forbi for at hilse på og vise barnet frem, fik jeg dårlig samvittighed over, at min første indskydelse var "årh nej". Jeg var så malplaceret og følte mig så forkert omkring barnevognen, hvor kvindelige kollegaer flød over med instinktiv moderlighed, kærlighed og inderlighed. Den funktion er defekt hos mig.

Jeg ved godt, at min frygt for babyer er tåbelig. Men jeg er bange for, at jeg ødelægger noget for det lille, nye menneske. Tænk, hvis jeg smittede det med den sygdom, som gjorde, at moren endte med at efterlade babyen i en kurv eller kasse på gaden.

Kommer jeg for tæt på en baby på seks- ni

"Selv spædbørn tror instinktivt, at afvisningen er deres egen skyld og bunder i noget, de har gjort. Har jeg læst som voksen."

måneder, får jeg lyst til at stikke af. Væk fra alle de spørgsmål, jeg aldrig får svar på, og som vælter frem, når et dunet baghoved lander tungt og varmt i min arm. Undgå alle de følelser, der pisker uforløste rundt, når jeg ser ind i de skinnende øjne, der stråler af liv. Et blik, der ikke er klart over, at overlevelse afhænger af de voksne.

Jeg har jo mistet en mor

Jeg har aldrig haft lyst til selv at få børn. Ansvar er alt, alt for stort. Alene tanken om at have et andet menneskes liv i hænderne får mig til at gispe efter vejret. Det kan godt være, at det, jeg har, ikke er direkte smitsomt, men hvad nu hvis det betyder, at

jeg selv ville ende med at efterlade mit eget barn i en kurv eller kasse på gaden?

Uden at det egentlig er noget, jeg har været bevidst om, har jeg altid prøvet at leve op til min egen hjemmegjorte målestok for, hvad det vil sige at være det gode barn og den hengivne datter. Jeg har aldrig helt fundet ud af, hvad jeg præcist stræbte efter, eller hvordan jeg kunne komme i mål. Eller om det er noget, andre børn tænker over? Men jeg er klar over, at det er en grundtone, jeg ikke har lyst til at give videre som underlægningsmusik i andres liv.

Hvis det kom til at lyde, som om jeg har haft en tung opvækst, vægter jeg mine ord forkert. Jeg har haft en tryk og kærlig barndom, og mine forældre har altid ønsket at gøre det rigtige. Men da jeg ankom til Danmark for 45 år siden, fandtes der ikke en udbredt viden om, hvor stor en betydning de første måneder og år har i et menneskes liv. Vi gik alle ud fra tesen om, at når jeg ikke kunne huske noget fra Korea, kunne fortællingen om mit liv passende starte, da flyveren landede med mig i Kastrup.

Det er først her midt i livet, at jeg tror, at jeg forstår, hvad der er galt med den antagelse. Selv om det er rigtigt, at jeg ikke kan fremkalde minder fra Korea, tror jeg stadig, at oplevelsen af et livsbrud er lagret et sted i mig. Den seks måneder gamle baby har registreret, hvordan det fra det ene øjeblik til det næste blev både moder- og hjemløs. Børn tror instinktivt, ja, selv spædbørn, at afvisningen er deres egen skyld og bunder i noget, de har gjort. Har jeg læst som voksen.

Uanset om min fødemor gav mig væk af kærlighed eller af nød, er resultatet det samme: Jeg blev ikke beholdt. Kan jeg så blive holdt af?

Det må have været en sorg for mig at miste min mor. Den følelse er uafhængig af, om min mor har forladt mig frivilligt eller ej, for jeg oplevede udelukkende konsekvensen.

Har fundet forklaringen

Da jeg var sidst i 30'erne, skulle jeg forklare en dreng på fire år, hvordan jeg var kommet til Danmark: Et spædbarn findes på gaden, det sendes halvvejs rundt om jorden til en ny familie, og den biologiske mor er ukendt og dermed uden for rækkevidde. Uden at blinke sagde han straks: "Hvis nogen gjorde sådan med mig, ville jeg græde hele tiden!"

Hans umiddelbare respons ramte også noget i mig. For selv om der i Kastrup stod en velfungerende og kærlig familie, som ventede længselsfuldt på at omfavne deres nye baby, havde jeg stadig en loyalitet overfor den mor, der fødte mig. Hende, der gennem ni måneder havde givet mig næring for hver bid, hun selv tyggede. Hende, der måske overvejede illegal abort, men endte med at føde mig. Trods alt.

Der har aldrig været plads til at anerkende den mors betydning for mig. Det er ikke uvilje eller ulyst, men nærmere uvidenhed generelt. Her på det seneste har jeg fået en mistanke om, at jeg for længe siden har blandet sorgen, det brændende 'hvorfor?' og skammen over at være blevet forladt af min egen mor sammen i en sæk. Så har jeg fjernet al luft, krympet det og gjort det hårdt. Lidt ligesom med et vakuum. Og når nogen har spurgt, hvor jeg kom fra, "nej, sådan rigtigt", eller om jeg har mødt min "rigtige mor", ved jeg godt, at det er venligt ment. Men hver gang var det, som om at de prøvede at puste luft tilbage i sækken.

Jeg havde engang en nær veninde, der valgte at gå efter drømmen om at blive mor uden en far. Og mens hun blev gladere og rundere, voksede modstanden i mig. Ikke fordi barnet var uden en far, og ikke fordi jeg misundte min venindes lykke. Jeg vidste, hun ville blive en alletiders mor, og jeg vidste, hun ville få det skønneste barn. Men jeg vidste også, at jeg ikke kunne være så tæt på deres perfekte symbiose. Jeg kunne ikke holde til at heppe på alt det, jeg ikke ville indrømme, at jeg sørgede over at have mistet som baby.

Det var en skizofren følelse, når jeg både kunne leve mig ind i babyen, og samtidig have et voksent blik på barnet udefra. At se, hvor stærk mor-barn-forbundetheden kan være, rykkede mit eget drama alt for tæt på. Det hele ulmede så kraftigt, at jeg kujonagtigt trak mig fra min gode veninde. Uden nogen egentlig forklaring.

Jeg magtede ikke dengang at lede efter de

MARIANNE VESTERGAARD NIELSEN (45)

- er single og har ingen børn.
- er forfatter og indehaver af livshistorie-virksomheden Familieskatten.dk.

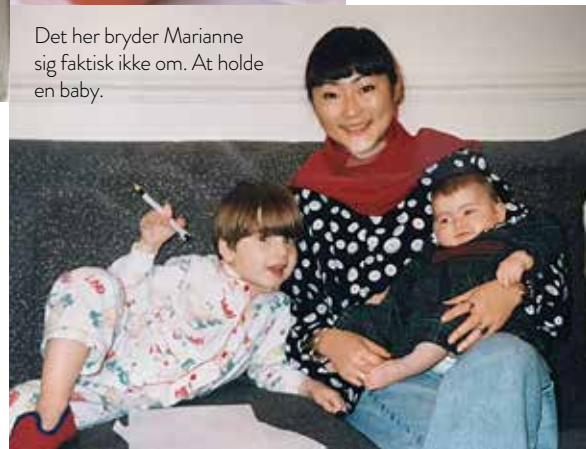
For tre år siden var Marianne i Korea for at få svar på sine spørgsmål. Men børnehjemmet var nedlagt, og adoptionsbureauet havde ingen oplysninger om hendes mor.

Marianne efter hun var blevet fundet på gaden i Korea.

Marianne i sit hjem i Danmark i starten af 1970'erne.

Det her bryder Marianne sig faktisk ikke om. At holde en baby.

rigtige ord eller at prikke hul på vakuemet. Men nu, hvor jeg har kunnet forklare det til dig, kære dagbog, som en slags generalprøve, bør jeg fortælle hende sammenhængen.

Det er muligt, at tiden læger alle sår. Men det er nu også meget praktisk at kunne puste på sit eget, skrammede knæ og klappe sig selv på hovedet. Det er jeg med tiden heldigvis blevet bedre til. ➤